

folketingets medlemmer er kun den ene side af et stort informationsbehov. Den anden side er de informationer, befolkningen modtager fra folketinget. Der findes i dag forskellige abonnementsordninger, der gør det muligt at følge med, men de er dyre og dårligt koordinerede. Den vigtigste er den såkaldte „dag for dag abonnementsordning“, der kan tegnes i boghandelen og sikrer abonnenten alle lovforslag og forslag til folketingsbeslutninger — undtagen bemærkningerne til finansloven — betænkninger og vedtagne lovforslag, men ikke selve forhandlingerne, der kræver et selvstændigt abonnement. Ordningens største svaghed er imidlertid, at den ikke indeholder lovbekendtgørelserne, der er loven optrykt med alle ændringer. Ønsker man at modtage disse, må man tegne et abonnement på Lovtidende A.

I overvejelserne med hensyn til forbedrede kontakter til befolkningen må bl. a. indgå følgende:

- a) Notater og redegørelser, der knytter sig til de generelle debatter — og i den forbindelse:
- b) en udbygning af samarbejdet med massemedierne (dagblade, radio, TV),
- c) annoncering i dagbladene,
- d) eventuel udgivelse af et folketingsblad, der i et klart og enkelt sprog redegør for de ændringer, der

er foretaget, partiernes stilling dertil samt en oversigt over de større principdebatter i tinget,

e) etableringen af en informationstjeneste i samarbejde med en udvidet oplysningstjeneste i folketingets bibliotek og i kontakt med folkebibliotekerne landet over. — I praksis kan samarbejdet foregå på den måde, at folkebibliotekerne kanalisere de spørgsmål, hvorom der er tvivl, til folketingets bibliotek og oplysningstjeneste.

Forholdet til Europaparlamentet.

Det må erkendes, at der praktisk taget ikke er noget samarbejde af nogen betydning mellem folketinget og Europaparlamentet. Højest er der tale om mere lejlighedsvis referater i grupperne, aflagt af de til Europaparlamentet valgte medlemmer, men det rådende tidspres gør det vanskeligt at skaffe den fornødne tid. I realiteten bliver der meget lidt tid til virkelige drøftelser.

Hensigtsmæssigheden af at opbygge et vist samarbejde, uden at dette går uden for Europaparlamentets beføjelser, bør drøftes, men også samarbejdet med andre institutioner (Interparlamentarisk Union og nationale parlamenter etc.) bør indgå i overvejelserne.